

PRAIRIE

PRAIRIE

Anthony Palaia

Verhalen

2023

Beefcake Publishing

I gazed a gazeless stare
At all the millions here
We must have died alone,
A long-long time ago

David Bowie – The man who sold the world

Prairie (1)

Ik had net mijn derde martini van de avond besteld toen ze postvatte op de kruik rechts van mij. Ze had kort zwart haar, wat haar stond. Elke vrouw die met een kort kapsel wegkomt, is per definitie een knappe vrouw en deze was geen uitzondering op de regel. Haar lippen waren rood geverfd en ze droeg een luchtig, zwart jurkje van katoen en zwarte sandaaltjes. An sich geen verkeerde kledingkeuze, ware het niet dat het putje winter was en het stenen uit de grond vroom. Ik had deze kroeg uitgekozen omdat het de enige kroeg in omstreken was waar kerstversieringen – en erger, kerstliederen – niet enkel verbannen waren maar door de waard volstrekt als illegaal werden beschouwd. Een nummer van Willie Nelson weerklonk en verjaagde de geest van Bing Crosby die in de straten rondzwierf als een mistroostige sliert mist, eenzaam zwevend en pogend mensen een gezellig gevoel aan te smeren. Twee onwetende, jolige veertigers hadden het aangedurfd om met een kerstmuts op de zaak te betreden. Toen de waard hen toesnauwde dat ze ‘moesten opflikkeren’ had een van de mannen nogal grappend verkondigd ‘dat ze geen flikkers waren’ maar ze hadden al snel door dat hun komst niet bepaald als wenselijk werd beschouwd toen de waard hen aanstaarde en langzaam maar vastberaden een ploertendoder van onder de toog haalde. Toen de kwieten afdroepen, vroeg ik de waard of ik hem een rondje mocht betalen. Hij knikte en schonk zichzelf een whisky in waarna we onze glazen tegen mekaar lieten klinken.

De kroeg was dunbevolkt. Enkele verloren zielen, allen zwijgend en nippend aan hun glas bier of sterkedrank, die rustig voor zich uit starden en zich uitsluitend met hun eigen zaken bezighielden. Ze vertoefden in een andere wereld, die minstens even grauw en grijs was als de echte. Geen van hen had opgekeken toen de dame binnenstapte. Toegegeven, ik ook niet. Ik merkte haar pas op toen ze naast me kwam zitten en zodoende in mijn gezichtsveld verscheen. Ze vroeg om een martini en vroeg de waard het op de rekening van de cowboy te zetten terwijl ze met haar hoofd duidelijk maakte dat ze mij bedoelde. De waard keek me stilzwijgend en vragend aan en ik knikte dat het goed was. Ze stak een sigaret op en bood me eentje aan. Ik gaf haar vuur.

‘Ben jij een goudzoeker?’ vroeg ik.

Ze lachte. Haar tanden waren in onberispelijke staat, met uitzondering van een kies die precies een tikkeltje was afgebrokkeld.

‘Niet bepaald, cowboy. Waarom?’

‘Omdat je mij meteen opzadelt met een extra martini op de rekening, cowgirl.’

Ze blies een enorme wolk rook uit, lachte en stak twee vingers op naar de waard terwijl ze naar de martini's wees. De waard bracht er prompt twee, hoewel we de vorige nog niet hadden aangeraakt.

Ik lachte en we klonken. Willie Nelson werd afgelost door Johnny Cash met zijn eerbetoon aan General Lee.

'Heeft onze cowboy een naam?' vroeg ze terwijl ze van haar glas nipte.

'Lucky Luke,' zei ik en nam zelf ook een slok.

'Dus jij bent een echte cowboy?' vroeg ze.

'Ik ben best handig met een lasso,' antwoordde ik. 'En jij?'

Ze keek even voor zich uit.

'Ik niet. Maar ik heb wel al jaren gesleten op de prairie.'

'Waar dan ergens?' vroeg ik.

'In het kleine huis,' antwoordde ze met een kwinkslag. Ik keek haar aan. Ik schatte haar niet ouder dan vijfendertig. Ik mocht dan wel een oude lul zijn maar mijn ogen bedrogen me nooit. Het intrigeerde me dat ze verwees naar een serie uit de jaren zeventig.

'Vertel me, cowgirl, wat doet een jonge, mooie meid in een uitgemergelde kroeg als deze?'

De waard keek gekrenkt maar aanvaardde de belediging, aangezien hij doorhad dat ik het niet per se als negatieve connotatie beschouwde.

'Ik ben op de vlucht,' antwoordde ze.

'Dat moet nogal een vaart hebben gehad,' repliceerde ik.

'Hoezo?'

'Omdat dat luchtig niemendalletje niet bepaald doet vertellen dat je je vlucht degelijk hebt kunnen voorbereiden, aangezien het buiten zowat aanvoelt als de Noordpool,' zei ik terwijl ik op haar tenue wees. Ze lachte, nam een nieuwe sigaret en bood me weer eentje aan. Een oude grijsaard aan een tafeltje rochelde zo diep dat hij ter plekke leek te sterven maar we keken geen van beiden op.

'Ik ben warmbloedig, cowboy.'

Ik lachte en bood haar een vuurtje aan.

'Waarvan loop je weg?' vroeg ik.

'Van mezelf,' antwoordde ze.

'Werk je?' vroeg ik meteen na haar antwoord.

'Nu even niet,' zei ze. 'En jij? Waar loop jij van weg?'

'Van nergens,' loog ik. Ik had hoegenaamd geen zin om uit te wijden over mijn antipathie jegens de kerstperiode.

'Wat voor werk doe je?'

'Ik ben schrijver.'

‘Wat schrijf je zoal?’

‘Schrijfsels.’

‘Interessant.’

‘Niet echt.’

‘Waar put je inspiratie uit?’

‘Uit vluchtende dames.’

‘Ben jij mijn redder in nood?’

‘Dat kan ik niet garanderen,’ antwoordde ik eerlijk.

‘Verdien je er goed mee?’

‘Ik kan er mijn martini’s mee betalen.’

Ze ondersteunde haar hoofd met haar hand die op haar beurt op de toog leunde. Ik had nooit te klagen gehad als het op vrouwen aankwam, er waren er meerdere gepasseerd die mijn lakens warm hielden, maar die kortstondige relaties losten steeds op in een parfum van vergankelijkheid. Maar deze meid intrigeerde me mateloos, zeker door de manier waarop ze me nu aankeek met haar rustend hoofd. Het had iets nonchalants en vrijzinnigs. Dit was geen gewone vrouw. Uiteraard liet ik niet merken dat ik onder de indruk was van deze rad van tong zijnde deerne. The Mamas and the Papas vulden de achtergrond met een gedempte ‘California Dreaming’ en vatte de hele avond tot nu toe perfect samen.

All the leaves are brown (all the leaves are brown)

And the sky is grey (and the sky is grey)

I've been for a walk (I've been for a walk)

On a winter's day (on a winter's day)

If I didn't tell her (if I didn't tell her)

I could leave today (I could leave today)

Ik bestelde twee martini’s voor ons en een whisky, die ik prompt terug aan de barman schonk en hem feliciteerde met zijn muziekkeuze terwijl zij haar lippen geuisloos meebewoog op de tonen van dit fantastische nummer.

‘Jij bent een oude ziel in een jong lichaam,’ zei ik zonder haar te complimenteren over haar sublieme schoonheid, aangezien ik niet wilde overkomen als het wandelende cliché van de oude geilaard, hoewel ik mezelf hooguit vijftien jaar ouder schatte.

‘Hoe kom je daarbij?’ vroeg ze, zichtbaar gecharmeerd.

‘Ik heb mensenkennis.’

‘Hebben niet alle schrijvers mensenkennis?’

‘De meeste schrijvers zijn klootzakken,’ antwoordde ik.

‘Ken je er dan veel?’

‘Een paar.’

‘En zijn dat mensen van wie ik ooit gehoord zou moeten hebben?’
‘Niet echt. Hun boeken zijn stuk voor stuk geflopt.’
‘Dan zijn het geen klootzakken.’
‘Nee? Wat dan?’
‘Dan zijn het gefrustreerde zielenpoten.’
‘Die mogelijkheid bestaat,’ zei ik en dronk mijn glas leeg. Ik wees naar de groene plunjezak die naast haar kruk lag.
‘Wat zit daar zoal in?’ vroeg ik nonchalant.
‘Mijn hele hebben en houden.’
‘Dat lijkt weinig.’
‘Ik heb niet veel nodig.’
Ik lachte. ‘Jij bent mysterieus, cowgirl. Vertel eens, ben je echt op de vlucht?’
‘Ben jij echt een schrijver?’ pareerde ze mijn vraag.
‘Ik ben schrijver,’ antwoordde ik, ‘maar ik ben geen cowboy.’
‘Dat stelt me teleur,’ zei ze en trok een geacteerde pruillip. ‘Dus ik veronderstel dat je geen paard hebt?’
‘Dat klopt. Maar ik heb wel een wagen.’
‘Is het een witte?’
‘Nee, een bruine Chevy. Waarom?’
‘Jolly Jumper was wit.’
‘Maar ik ben geen cowboy, meisje.’
‘Dat weet ik ondertussen. Dus vertel me, Lucky Luke, hoe heet je?’
‘Rusty.’
Ze grinnikt. ‘Dat lijkt me sterk.’
‘Het is de waarheid, meisje. Hoe heet jij?’
‘Audrey.’
‘Net zoals Audrey Hepburn.’
‘Correct.’
‘Mooie naam.’
‘Dank je, Rusty.’ Ze sprak mijn naam uit in twee overduidelijk articulerende lettergrepen waartussen ze even pauze hield. ‘Je wagen staat buiten?’
Ik knikte.
‘Kan deze cowgirl een lift versieren?’
‘Naar waar?’ vroeg ik.
‘Naar overal behalve ergens op de prairie.’
‘Ik heb een appartement hier vier blokken verder,’ zei ik plots en was verbaasd van mezelf.
‘Klinkt goed. Zeg, Rusty?’

‘Ja?’

‘Ik noem je Lucky Luke, deal?’

‘Deal.’

Appel

‘Doe dan iets!’ riep ze paniekerig.

‘Hoe bedoel je?’ vroeg ik haar kalm.

‘Hij ligt dood te gaan! Hij stikt! Mijn lieve neefje! Oh lieve here God, help ons!’ jammerde ze terwijl ze op haar knieën zat, naast het stuiptrekkende lichaam van Englebert.

‘Sterven is makkelijk, liefje. Overleven, dat is pas kunst.’

Ze draaide zich om naar mij. Ik zag de tranen in haar ogen staan en de uitgelopen mascara degradeerde haar tot een clown.

‘Wat bedoel je daarmee?’ vroeg ze met afschuw.

‘Precies wat ik zeg, liefje.’

Ze begon aan mond-op-mondbeademing, hetgeen ik wel komisch vond aangezien dit volstrekt nutteloos was, maar ik hield wijselijk mijn mond en nam de fles Lagavulin van de tafel en zette die rechtstreeks aan mijn lippen. Subtiële whiskyglasjes waren niet aan mij besteed, dat was voor de fijnproever, een term die niet bepaald aan mij kon worden toegewezen. Ik was een simpele jongen, altijd al geweest. Zelfs nu ik de vijfendertig was gepasseerd vond ik het steeds enorm klote als mensen mij aanspraken met ‘mijnheer’. Ik was geen ‘mijnheer’. Ik bleef een jongen.

Er verscheen schuim op de lippen van Englebert.

‘Wat heb je hem gegeven?’ prevelde ze met een bevende stem en ik las de wanhoop in haar ogen af. Het derde me niet. Ik nam rustig nog een slok Lagavulin alvorens te antwoorden.

‘Niets.’

‘Hoezo, niets? Ik heb het je hem godverdomme zien geven!’

Wijven. Typisch. Ik zeg het je, wij mannen zijn gezegend met een hoofd waarin een fietsketting haar rondjes draait. Het is simpel. Twee tandwielen, één ketting. Bij vrouwen ligt dat net iets gecompliceerder. Zij zitten opgezadeld met een soort van inwendig klokwerk met niet één, niet twee, maar met een hoop minuscule tandwielletjes, moertjes, schroefjes en weet ik veel wat nog allemaal. Als er daar zo’n tandje afbreekt, ja, dan krijg je sores.

‘Tandje afgebroken, lieverd. Tandje afgebroken.’

‘Wat bedoel je daar nu weer mee?’

‘Precies wat ik zeg.’

Ze bukte zich over het lichaam van haar neef – waarmee haar prachtige, ronde kont prompt in de lucht stak en schreeuwde om genomen te worden – en begon als een bezetene op het borstbeen te drukken met beide handen los van elkaar.

Wederom redelijk nutteloos aangezien Englebert duidelijk nog een teken van leven gaf en ze de hartmassage volstrekt foutief uitvoerde. Ergens wilde ik lachen. ‘Moet je wat drinken, lieverd?’

Ze negeerde me en begon andermaal aan de mond-op-mondbeademing waarbij ze even kokhalsde toen haar lippen in aanraking kwamen met het schuim dat uit zijn mond sijpelde. Ikzelf nam nog een slok van mijn fles met godendrank. Ze had een lila paarse, zijden japon aan waar de ronde billen haast een eenheid vormden met het kledingstuk, mijn God wat een mooie gladde kont, en ik fantaseerde even dat ik haar japonnetje omhoog schoof en uitkeek op die romige, vlezige dijen waar zelfs een kannibaal uit ontzag niet in zou bijten. De jongeman reutelde plots en mijn lieve schat interpreteerde dit als een teken van leven, dus hield ze op met de mond-op-mondbeademing en keek met haar bruine, grote ogen hoopvol naar Englebert die luttele seconden later terug de vlucht richting dodenrijk had geboekt. Toen zijn ogen wegdraaiden, begon ze weer te huilen en te jammeren.

‘Knijp hem in zijn ballen,’ suggereerde ik.

Ze draaide zich om. Haar gezicht sprak boekdelen.

‘Ik heb eens gelezen dat dit een reactie kan opwekken, zoals een adrenalinespuit,’ zei ik op een serieuze toon.

Ze deed het ook nog. God, lieve Heer. Ze kneep hem in zijn ballen. Ik moest mezelf echt bedwingen om niet in een enorme schaterlach uit te barsten en probeerde dit tegen te gaan door een sigaret op te steken. God had dit vrouwtje opgezadeld met een goddelijk lijf, waarvoor dank, maar had in ruil enorm hard bespaard op haar verstandelijke capaciteiten.

‘Het werkt niet! Het werkt niet!’ tierde ze doorheen haar tranen en begon terug aan de foutieve hartmassage.

‘Help eens, godverdomme!’ blafte ze zonder om te kijken.

Ik nam een diepe hijs van de sigaret, wachtte vervolgens een tiental seconden om uit te blazen en vertelde haar dan dat ik daar stond om haar te beschermen tegen het grote gevaar.

‘Welk gevaar?’ jammerde ze.

‘Het grote gevaar van buitenaf, lieverd.’

‘Ik snap het niet.’

‘Hoeft ook niet, lieverd.’

Ze mompelde iets en ik deed niet de minste moeite om het te verstaan. Ik stond daar maar, het hele spel gade te slaan. Ik vond de situatie die zich voordeed best interessant. Komisch ook, op een niet-komische manier dan. Net zoals een voetbalcommentator verschaftte ik tekst en uitleg bij het evenement dat zich voor mijn ogen voltrok. In mijn eigen kopje welteverstaan.

‘En daar gaat de dame voor de tweede poging, zal deze tweede poging eindelijk het gewenste resultaat opleveren? Daar gaat ze, daar zijn de handen, zie het lichaam, ja... ja... jaa...OH NEE! Onwaarschijnlijk! Werkelijk onwaarschijnlijk hoe je zo’n poging kunt missen! Jaja, het spel is weer vertrokken, Englebert heeft zich ingedekt en zijn verdediging staat als een huis. De spelers houden de spanning erin, zoveel kun je wel zeggen! Over naar de studio voor een kleine reclameboodschap.’

Ik slofte anderhalve meter naar de koelkast en haalde er een groene appel uit. ‘Moet je ook een stuk fruit, schat? Of iets anders uit de koelkast?’

Ik kreeg geen gehoor en toen ik me al bijtend in het stuk fruit omdraaide, zag ik dat ze haar pogingen had gestaakt. Ze zat nog steeds op haar knieën pront te wezen maar het steunen op haar knokkels en het voorovergebogen hoofd waar de roodbruine haren als dode slierten troosteloos bengelden, deden me denken dat ze goed genoeg beseftte dat het allemaal geen zin meer had. Of ze kon een ambulance bellen, dat had ze eigenlijk al veel eerder moeten doen. Ik had het haar ook kunnen voorstellen maar ja, dan speelde ze vals en dat kon geenszins de bedoeling geweest zijn. Terwijl ik een sigaret opstak, zag ik uit mijn rechteroog dat het linkerbeen van het neefje enkele spastische, korte trekjes maakte. We waren weer vertrokken met de trein der moed en hoop, bedacht ik en ja hoor, ze begon terug aan de beademing. Ik vroeg me af of ze mij ook zou beademen als ik daar zou liggen strijden in een oorlog die ik waarschijnlijk toch nooit zou winnen. Ik zou kunnen veinzen dat ik heen zou gaan, en wanneer ze me dan zou beademen zou ik mijn tong diep in haar mond steken en haar tong aflikken en mijn hand achter in haar nek leggen, zodat ze niet zou kunnen terugtrekken. Indien mijn andere hand het zou toestaan zou deze haar jurkje omhoogschuiven, haar zwart kanten slijpe aan de kant duwen zodat mijn vingers haar beide gaatjes zouden plezieren.

Een rode kleur scheidde de samengesmolten hoofden. Onze ster had een zware neusbloeding gekregen, hetgeen niet al te veel goeds voorspelde, en eens haar poging tot reddende engel dit doorhad trok ze haar gezicht even weg en begon ze paniekerig in haar neus te peuteren en over haar gezicht te wrijven om zichzelf er toch maar van te vergewissen dat niet zijzelf diegene was die begon te bloeden. Ze zag er bleek uit, heel bleek. De zwarte strepen make-up vermengd met tranen lieten de bleke kleur nog meer uit de verf komen. Het gejammer en gekrijs had plaatsgemaakt voor gesnik, een soort treurnis der aanvaarding, gokte ik. Het deed me niets. Ik had mijn handen vol met de groene vrucht. De appel smaakte lekker, hij was sappig en hard en had de perfecte zuurtegraad. Ik had een hekel aan zoete appels. Ik keek op de klok en zag dat het exact elf uur vijftien was. Buiten was het grijs en grauw en een ochtend die niet met zon aan zijn dagtaak begon be-

schouwde ik als verloren. Het liefst van al zou ik op zulke momenten in mijn bed kruipen met een kop melk, gemengd met kaneel en honing. Maar het leven zit vol verrassingen en soms kun je een hoop lol beleven, of het nu ochtend of avond is, grijs of zonnig, en die momenten moet je dan benutten want je weet nooit wat de volgende dagen, weken en jaren in petto hebben.

‘Het is een kwestie van seconden, lieverd,’ zeg ik op gedempte toon en met geacteerd droefenis in mijn stem.

‘Ik... ik... weet het,’ zegt ze zachtjes. Ik hoopte stiekem dat ze nog steeds ging ontkennen.

Ik wilde haar een sigaret aanbieden toen er plots een enorme, rauwe kreet uit het haast ontzielde lichaam opsteeg waardoor we schrokken, te meer omdat de ledematen heftig op en neer bonkten en zijn kruis op en neer gaande bewegingen maakte en dat ging zo’n tiental seconden door tot er bloed uit de ogen kwam gelopen en de kreet overging in een kleine, amper hoorbare rochel die gepaard ging met een ontsnapping van enkele ondefiniceerbare dingen (de dingen waren wel roodgekleurd door het bloed) uit de mond van Englebert die nog een laatste maal met zijn oogbollen draaide en op reis ging naar het witte licht, om nooit meer terug te komen. Het was gedaan, dat kon elke debiel met zekerheid zien en beseffen. Ik keek naar de vensterbank waar de sanseveria met haar groene kleur troost bood aan de situatie. De vaas was helaas paars en deed de plant oneer aan. ‘We moeten een zwarte vaas kopen, lieverd, zwart komt veel beter uit,’ zei ik tegen haar.